

เวรกรรมที่ข้าพเจ้าพบ

ทิพย์วัลย์ พงษ์ประสิทธิ์

R9012

เรื่องราวต่าง ๆ ต่อไปนี้ เป็นเรื่องกฎแห่งกรรมที่ข้าพเจ้าได้ประสบพบเห็นมาด้วยตนเอง และเกิดขึ้นใกล้ตัวข้าพเจ้ามากที่สุด เพราะเกิดขึ้นกับมารดาและบิดาของข้าพเจ้าเอง

เมื่อประมาณ ๓-๔ ปีที่แล้ว คุณพ่อของข้าพเจ้าป่วย มีอาการไอมาก รักษาที่ไหนก็ไม่หาย ท่านไอทั้งกลางวันและกลางคืน ไอจนกระทั่งบางครั้งไม่สามารถนอนหลับได้ ทำให้ร่างกายเริ่มอ่อนแอและซูบผอมลง

มีอยู่คืนหนึ่งคุณพ่อไอมาก จนคนที่อยู่ใกล้ ๆ ไม่เป็นอันนอน พอรุ่งขึ้นเช้าก็ยังไอไม่หยุด พอตกบ่ายท่านเริ่มเป็นไข้ ท่านเริ่มเพ้อและร้องไห้ ท่านร้องว่าอยากกลับบ้าน (ที่จังหวัดนครสวรรค์) อยากกลับไปตายที่บ้าน

พวกลูก ๆ ไม่เคยเห็นพ่อร้องไห้ก็ตกใจ รีบพาท่านไปโรงพยาบาลวชิระ ในวันนั้นเป็นวันเสาร์คนไข้จึงเยอะ หมอก็ไม่ค่อยมี ไม่มีใครสนใจ ได้แต่ให้ยากลับมาทาน พอถึงบ้านก็พบพี่ชายของข้าพเจ้าพอดี พี่เลยพาคุณพ่อไปส่งที่โรงพยาบาลบางโพ หมอนั้นรับตัวไว้ และให้คุณพ่อนอนให้น้ำเกลือ พร้อมกับฉีดยาให้ทางสายน้ำเกลือ เพราะท่านไม่สามารถทานอะไรได้เลย ท่านเข้าไปก็อาเจียนออกมาหมด

อาการไอของคุณพ่อก็ไม่ทุเลาลงเลย ท่านไอจนเจ็บท้องไปหมด ไข้ก็ขึ้นอยู่ตลอดเวลา ข้าพเจ้าเห็นสภาพท่านแล้วรู้สึกสงสารท่านมาก เพราะไม่เคยเห็นท่านป่วยมากขนาดนี้

พอตกกลางคืน ท่านก็ได้แต่ร้อง เหมือนมีคนเอามีดมากรีดที่ท้อง ท่านทรมาณมาก ไอแต่ละครั้งเจ็บท้องจนตัวงอ

คนป่วยเตียงข้าง ๆ บอกว่า กลางคืนคุณพ่อร้องนำสงสารมากและลุกขึ้นขึ้นที่ให้น้ำเกลือไปที่ระเบียง ทำเหมือนจะกระโดดลงไป และถามเขาว่าที่นี่เคยมีคนกระโดดตึกตายบ้างไหม พอข้าพเจ้ารู้เรื่อง จึงรีบไปบอกหมอใหญ่ ให้พยาบาลคอยเฝ้าดูให้ดี

คุณแม่ของข้าพเจ้าได้เล่าให้ฟังว่า ที่คุณพ่อป่วยในครั้งนี้ คงเป็นเพราะเวรกรรมที่ท่านทำไว้กับหมู เพราะเมื่อตอนหนุ่ม ๆ ท่านชอบทานหมู และมักเอามีดกรีดกันสด ๆ เลย หมูไม่รู้จำนวนมากน้อยเท่าไรที่ท่านกรีด ต่างก็ร้องกันโหยหวน ดูสภาพแล้วเหมือนคุณพ่อตอนนี้อยู่ไม่ผิด

ท่านพักรักษาตัว แต่อาการท่านก็ไม่ดีขึ้น จึงจำเป็นต้องย้ายโรงพยาบาลไปอยู่ที่ศิริราช ย้ายไปอยู่ได้ ๒-๓ วัน ท่านก็มีอาการเป็นผื่นแดงและลอกออก ไข้ก็สูง อาการไอก็ไม่

หาย ขับถ่ายก็ไม่รู้สึกตัว แต่ยังคงมีสติ พูดจากรู้อย่างเดียว แต่ไปเยี่ยมท่านที่ไร ท่านก็มักร้องไห้และบอกว่า “พ่อคงอยู่ไม่ถึงอาทิตย์นี้”

เมื่อข้าพเจ้ากลับมา ก็รีบทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้ท่าน และเขียนจดหมายมาปรึกษา หลวงพ่อ และบอกท่านไว้ว่า เมื่อพ่อหายเมื่อใดจะให้บวช ซึ่งหลวงพ่อก็แนะนำ และบอกว่า “ให้หายป่วยดีเสียก่อน แล้วค่อยมาบวชก็ได้” หลวงพ่อท่านบอกข้าพเจ้าว่าจะแผ่เมตตาช่วย และแนะนำการสร้างกุศลและอุทิศให้กับเจ้ากรรมนายเวรให้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าและลูก ๆ ทุกคนต่างก็ช่วยกันทำบุญ จนกระทั่งอยู่ต่อมาไม่กี่อาทิตย์อาการของท่านก็เริ่มดีขึ้น จนหมออนุญาตให้กลับบ้านได้

ท้ายที่สุดคุณพ่อก็ได้บวชตามที่ได้บ่นไว้ที่จังหวัดนครสวรรค์ และปัจจุบันนี้ท่านสบายดี จะมีอาการเจ็บป่วยบ้างก็เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ตามสภาพอายุของท่าน

จากนั้นต่อมาอีก ๓-๔ ปี ประมาณวันที่ ๙ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๗ คุณแม่ของข้าพเจ้าก็เริ่มป่วย แขนขาไม่ค่อยมีแรง คงเป็นเพราะท่านอ้วน น้ำหนักมากจึงเดินไม่ค่อยไหว พอถึงเดือนธันวาคม ท่านก็ถึงกับต้องคลาน

ในวันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๗ ท่านป่วยมาก แม้กระทั่งจะลุกก็ไม่สามารถทำได้ ต้องคอยหาคนมาช่วยพยุง ตกเย็นคุณแม่ท่านเข้าห้องน้ำ ท่านเข้านานมากจนผิดสังเกต พี่สาวของข้าพเจ้าสงสัยได้เปิดห้องน้ำเข้าไปดู เห็นท่านกำลังจิกมือตัวเอง พี่สาวต้องให้คนมาช่วยเอาออกจากห้องน้ำ แม่ได้แต่กาวมันติดมือลามมาถึงแขนแล้ว พวกเราเลยต้องทำเป็นช่วยกันเอากาวออก ทั้ง ๆ ที่ไม่มีอะไรเลย

จากนั้นท่านก็เอามีดมาฉีกเนื้อตัวเอง ขณะกำลังฉีก พี่ชายก็เข้าไปเห็น จึงรีบนำส่งโรงพยาบาล แต่แม่ก็ไม่ยอมไป ต้องช่วยกันอุ้มท่านขึ้นรถไป

พอถึงโรงพยาบาลท่านก็ไม่ยอมลงจากรถ ต้องช่วยกันดึงและพยุงตัวท่านออกมา แม่ก็เดินไปตลอดทาง พยาบาลต้องช่วยกันพาท่านขึ้นเตียงคนไข้ พอให้น้ำเกลือ แม่ก็กระซากออก จนเลือดกระจายเต็มทีนอน ต้องช่วยกันมัดทั้งแขนขา จึงจะให้น้ำเกลือได้ และช่วยไม่ให้จิกมือตัวเองด้วย

หลังจากนั้นข้าพเจ้าไปเยี่ยมท่าน พยาบาลได้แก้มัดท่านออกแล้ว เพราะท่านมีอาการสงบลง พยาบาลต้องให้น้ำเกลือแม่ทางขาแทน แต่แมื่อยังใช้มือขวาจิกมือซ้ายจนเลือดไหล ข้าพเจ้าพยายามแกะออก แม่ก็ยังคงร้องไห้ช่วยเอากาวออก ตามตัวท่านรอยช้ำเต็มไปหมด

วันรุ่งขึ้นคุณแม่มีอาการดีขึ้น ไม่มีอาการเกร็งที่มือ และความคิดที่ว่ามีการติดที่มือก็หายไป จนหมออนุญาตให้กลับบ้านได้ แต่ยังคงเดินไม่ได้เช่นเคย จึงต้องกลับไปโรงพยาบาล

อีก ทางโรงพยาบาลก็ให้กลับบ้านอีก สาเหตุเพราะตอนดึก ๆ แม่ชอบร้องฮือ ๆ ทั้งคืน ร้องเสียงดังมาก จนคนไข่อื่นไม่สามารถหลับนอนได้

ทางบ้านจึงพาแม่ไปหาหมอมทางไสยศาสตร์ อาการก็ไม่ดีขึ้น กลับทรุดหนักขึ้นอีก แม้แต่จะลุกนั่งยังไม่ไหว ต้องให้คนมาคอยประคอง และเอาหมอนยันไว้ตลอด จากนั้นลิ้นของท่านก็เริ่มแข็งพูดอะไรไม่ค่อยชัด โมโหง่าย เวลาจะขับถ่ายก็ไม่รู้สึกตัว เริ่มจะขาดสติไม่เป็นตัวของตัวเอง ในบางครั้งตอนเช้าท่านยังนอนอยู่ดี ๆ เหมือนคนปรกติ แต่พอตกสายท่านก็บ่นว่าร้อน ๆ ให้ถอดเสื้อผ้าออก ไม่มีใครถอดให้ก็พยายามถอดเองจนหมด และจะไปเล่นน้ำในห้องน้ำ ใครห้ามท่านก็ไม่ฟัง กลับทั้งดุก่าและทั้งขอร้องเขาอย่างน่าสงสาร แต่ก็ไม่มีใครพาไป เพราะถ้าเจอน้ำแล้วท่านก็จะอยู่แต่ในห้องน้ำนั้นทั้งวัน ทุกคนกลัวว่าท่านจะปอดบวมจึงพากันห้าม

วันหนึ่งเหตุการณ์สำคัญที่ข้าพเจ้าเห็นด้วยตาตนเองและจดจำไว้ได้อย่างแม่นยำ เป็นวันที่คุณแม่มีอาการประหลาด เมื่อท่านไม่มีแรงจะคลาน ท่านคว้าตัวลง ทำลักษณะเหมือนเลื้อยไปคล้ายงู เสื้อผ้าก็ไม่ใส่ พวกลูกเอาน้ำใส่กะละมังมาให้แม่ก็ไม่เอา ร้องแต่จะเข้าห้องน้ำให้ได้ ข้าพเจ้ายืนมองท่านด้วยความสงสาร พอท่านเข้าใกล้ห้องน้ำ ไม้รู้ท่านเอาแรงมาจากไหนลุกขึ้นคลานเข้าไปอย่างรวดเร็ว จนคนที่เหตุการณ์นี้ต่างพากันตกใจ

ท่านทำท่าดีใจเมื่อเห็นน้ำ พอเข้าไปได้ก็เปิดน้ำอย่างแรง จนน้ำล้นอ่างเปียกพื้นห้องไปหมด แล้วท่านก็ชูมือขึ้นเหนือศีรษะหงายตัวเองให้หัวฟาดไปกับพื้น บางครั้งก็ทำมือส่วยไปมาคล้ายหัวงู เอาศีรษะฟาดเข้ากับขอบอ่าง ทุกคนต่างรีบเข้าไปช่วย แม่ก็ผลักรอกหมดในตอนนั้นท่านไม่รู้เอาแรงมาจากที่ไหน

แม่อุมีความสุขมากกับการทำร้ายตัวเองอย่างนี้ จนพวกเราทนดูไม่ได้ต้องเข้ามาช่วยกันจับทั้ง ๓ คน แม่ทั้งร้องทั้งดุก่า แต่ในตอนนั้นไม่มีใครสนใจแล้ว เพราะต่างคนรู้ดีว่า ถ้าปล่อยตามใจแม่ให้ทำอย่างนี้ต่อไปท่านต้องหัวแตกแน่ ๆ จึงนำท่านออกจากห้องน้ำ

พอออกมาได้ก็เช็ดตัวให้ท่าน ใส่เสื้อผ้าให้ท่าน อาการท่านจึงเริ่มกลับเป็นปรกติ แถมท่านยังพูดทักทายกับข้าพเจ้า

พอข้าพเจ้ากลับบ้าน พี่สาวก็โทรมาบอกว่า แม่ทำแบบเดิมทุกวัน จนตอนนี้หัวท่านแตกแล้ว ไม่มีใครห้ามท่านได้ ทุกคนต่างหมดปัญญา จึงไปหาหมอที่เข้าทรง เขาบอกว่ามีพญานาคมาเข้าสิงร่างการกระทำทุกอย่างจะคล้ายกับงู

ข้าพเจ้าจึงเขียนจดหมายเพื่อปรึกษาหลวงพ่อ และเล่าอาการทุกอย่างให้ท่านฟัง ซึ่งท่านก็ตอบทางจดหมายว่า เป็นกรรมที่ทำไว้กับบุญแน่ ๆ และหลวงพ่อบอกท่านแนะนำให้ทุกคนสวดมนต์บทพุทธคุณ พาหุงมหากาญ และแผ่เมตตาให้กับงูตัวนั้น ซึ่งทุกคนก็ปฏิบัติ

ตาม และทำกันทุกวิถีทางที่จะช่วยคุณแม่ได้ เพราะต่างคนต่างปลงตก และคิดว่าคงจะไม่ได้คุณแม่คนเดิมกลับมาแล้ว

พอเขียนมาถึงตรงนี้ ทำให้ข้าพเจ้าหวนระลึกได้ว่า เมื่อตอนที่คุณแม่ท่านยังเป็นเด็กอยู่มาก ด้วยความที่ไม่รู้เรื่องเวรกรรม บาป บุญต่าง ๆ จึงเป็นเหตุให้ท่านทำกรรมกับบุปผาไว้ ซึ่งเรื่องนี้ท่านได้เสียใจมาก

วันนั้นคุณแม่เดินอยู่ในทุ่งนา ท่านเห็นงูปลาทองแก่ตัวหนึ่ง ท่านจึงนึกสนุกตรงเข้าไปจับและตีหัวมันจนตาย เท่านั้นยังไม่พอ ท่านยังเอาไม้ริดลูกมันออกทีละตัว ๆ ลูกในท้องของมันต่างก็เลื้อยเข้าป่าไปจนหมดท้อง แล้วแม่ก็โยนซากแมงงูนั้นทิ้งไป

ข้าพเจ้าจึงแน่ใจว่าจะเป็นกรรมอันนี้แน่ ที่ทำให้ท่านต้องชดใช้ด้วยความทุกข์เวทนา เช่นนี้ ไม่ใช่พญานาคมาเข้าสิง เป็นเรื่องของกฎแห่งกรรมที่ต้องชดใช้หนี้แน่นอน แต่พี่น้องทุกคนของข้าพเจ้ายังคงนึกว่าเป็นพญานาคอยู่ดีจึงช่วยกันทำบุญถวายสังฆทาน ถวายพระประธาน

แต่พอข้าพเจ้าไปเล่าเรื่องงูนี้ให้ทุกคนฟัง ทุกคนก็เริ่มเห็นด้วยและเริ่มแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้กับแมงงูตัวนั้น

พอถึงวันอาทิตย์ข้าพเจ้าก็ไปเยี่ยมคุณแม่อีก ก็ต้องตกใจ เพราะเห็นท่านลุกขึ้นนั่งได้ และพูดจาก็เป็นปกติดีทุกอย่าง เวลาถ่ายก็รู้สึกตัว พอถัดมาอีกอาทิตย์หนึ่งท่านก็บอกว่าท่านจะเดินได้แล้ว และท่านก็เดินให้ดู แต่ก็ต้องมีไม้เท้าคอยช่วย

พอแม่หายดีแล้ว ท่านจึงเล่าให้ฟังว่าตอนที่ท่านป่วยอยู่นั้น ท่านคิดถึงแต่เรื่องงูตัวนั้น ไม่ได้คิดว่าเป็นพญานาคแต่อย่างใด ทั้งที่ไม่มีใครเอ่ยถึงเรื่องงูให้ท่านฟังเลย จนทุกวันนี้ท่านมีอาการดีขึ้นมาก ไม่ต้องอาศัยคนคอยดูแล ท่านสามารถทำงานบ้าน ทำอาหารได้ ทำทุกอย่างเหมือนปกติ

เรื่องอาการของคุณแม่นั้น ข้าพเจ้าได้พบเห็นมาด้วยสายตาตัวเอง เป็นประสบการณ์ที่ข้าพเจ้าพบมาด้วยตนเอง จึงขอเขียนมาเพื่อยืนยันและเป็นอุทาหรณ์ในเรื่องกฎแห่งกรรมว่า เรื่องของเวรกรรมนั้นมีจริงแน่นอน ถ้าไม่ทันในชาติปัจจุบันนี้ ก็ต้องตามไปทันในชาติหน้าแน่นอน